

Ο ΑΡΑΜΠΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἦτο δευτέρα ὥρα μετὰ μεσονύκτιον, ὥρα πονηρὰ-Κακὴ ὥρα τοῦ φίλου Κορομηλά, ὅτε ποντικός βαρβάτος, εἰς ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης συμμορίας τῶν πέντε ποντικῶν βαρβάτων ποῦ χαλάσαν τὸ κρεβάτι τοῦ Κρητικοῦ τῆς Βαβυλωνίας, ξετρώπωνε τὴν μακρομούστακον μυτί-τσα τῆς μούρης τοῦ κεφαλᾶκι του, ἀπὸ τὴν νεωστὶ ἀνοι-χθεῖσαν ποντικότρυν του, κατασκοπεύων, ὡς ἄγγλος βολιδοσκόπος τὰ ὕδατα τῆς Ἀλεξανδρείας, πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δαλίπῃ, οὕτινος πρό τινων ἡμερῶν εἶχε κάμῃ κατοχὴν φαμιλικῶς.

Ὁ νέος σπιτονοικιάτορας τοῦ Δαλίπῃ εἶχε ἐκτὸς τῶν κοινοκτημονικῶν καὶ κουμουνιστικῶν καὶ τινὰς ιδέας εὐαγγελικὰς, καθ' ὅσον κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τοῦ βίου του ἠτύχησε νὰ ἐπισκεφθῇ ὡς πλάνης τυχοῦρας, καὶ τὴν σχολὴν τοῦ Μακράκη καὶ τὰς εὐαγγελικὰς τοῦ Καλαποθάκη καὶ Κωνσταντίνου, ἐκ τῶν διδασκῶν τῶν ὁποίων ἄρπαξε τὸ αὐτὸ του μόνον τὸ τοῦ Χρυσοστόμου:

Τὰ σά, ἐμά.

Ρητὸν τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐφαρμώσῃ καθ' ὅλον τὸν βίον του.

Ἠγάπα δὲ τὸ ρητὸν τοῦτο τόσον, ὅσον ἐσυχαίνεται ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, τό:

Φαγεῖν τὸν ἄρτον σου, ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου.

Πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠνόησε νὰ ἐφαρμώσῃ ποτέ

Τούναντιον ἐδόξαζε καὶ ἡσπάζετο ὡς σοφίας πάσης ἀνάπλεων, τό:

Ὁ δουλεύων ἐν τῷ ναῷ, ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ τραφήσεται.

Ὁ δὲ φίλος ποντίκαρος ἢ βαρβάτος εἶχε ἀξιώσεις νὰ τραφῇ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Δαλίπῃ, διότι ἐν αὐτῷ εἰργάσθη ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον, σὺν γυναίξϊ καὶ τέκνοις

μάλιστα, ὅπως διανοίξῃ τὴν τρύπα τῆς ποντικοφω-ληᾶς του.

Εὐγαλε λοιπὸν τὸ κεφάλι του, ὅπως τὰ ἐν οἴκῳ περιερ-γασθῇ καὶ κάμῃ ἀπογραφὴν τῶν ἐν αὐτῇ κοινῶν φαγωσί-μων, ἅτινα, ἐνδεχόμενον ὁ Δαλίπῃς νὰ εἶχε προμηθεύσῃ καὶ διὰ τὴν κοιλίτσα αὐτοῦ.

Ἐπειτα τί μπορεῖ νὰ φάγῃ ἓνας ποντικός ὅσον καὶ ἂν ἦνε βαρβάτος, ἀπέναντι ἐνὸς ἀνθρώπου.

Μάλιστα πρὸ τοῦ ἐξέλθῃ πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ σπι-τιοῦ, ἔλεγεν ἐν μεγίστῃ ἀγκυακτῇ πρὸς τὴν συμβίαν αὐτοῦ καὶ λεχῶναν ποντικίαν :

— Νὰ κάμῃς γοῦστο γυναῖκα πόσας ἔχομε ν' ἀκού-σωμε συκοφαντίας καὶ δῶ ποῦ ἤλθαμε. Ἐνῷ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν τοὺς φθάνει ἓνα καρβέλι στὴ καθησιὰ, ἔ-χουν τὴν ἀναίδειαν νὰ λέγουν, καὶ ἂν ὀλίγο τοὺς τσιμ-πίσωμε τὸ ψωμί, ὅτι :

— Ὁ ποντικός μᾶς ἔφαγε τὸ ψωμί. Ἐπῆγαν οἱ πον-τικοὶ καὶ μᾶς ἔφαγαν τὸ τυρί. Σάματι ἡμεῖς νὰ ἡμεθα ξένοι τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀφίνοντες τὸν ποντικὸν στὴ τρύπα τοῦ ἐρχόμεθα εἰς ἄλλα σπουδαιότερα ἀφηγήματα, καὶ τοι τὸ τοῦ ποντι-κοῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερον πάντων.

* *

Ἦτο, εἵπομεν, ἡ δευτέρα ὥρα σχεδὸν μετὰ μεσονύ-κτιον ὅτε ἐπέστρεφε τὸ τελευταῖον τραῖν, τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Φαλήρου κομίζον.

Εἰς ἓνα τῶν βαγωνίων ἀνδρόγυνον κατὰ μόνας, δὲν ὑ-πῆρχον ἐν αὐτῷ ἄλλοι ἐπιβάται, εἶχεν ἀρχίσει γλυκειὰς κουδέντες.

Ἐλεγε δὲ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν σύζυγον, ἔγκυον οὖσαν πρὸ μηνός.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεονύμφου).

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ μητέρα μοῦ ἔκαμε νεῦμα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπωφεληθεῖσα τῆς ζωηρότητος μὲ τὴν ὁποίαν ἐχόρευον, ἐξῆλθον μετ' αὐτῆς ἐκ τῆς αἰθούσης. Εἰς τὸν διάδρομον οἱ ὑπηρέται οἱ ὅποιοι ἐπηγαιονήρ-χοντο, παρεμέρισαν διὰ νὰ περάσωμεν· ἀλλ' ἐνόησα ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' ἐμοῦ μετὰ πε-ριεργίας ἢ ὁποία μὲ κατεδίωκε ἀπὸ τὸ πρῶν. Τὸ πρόσω-πον τῆς μητέρας ἐξέφραζε συγκίνησιν· δάκρυα ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Πῶς ἦτο δυνατὸν πρᾶγμα τόσον εὐθυμον διὰ τοὺς μὲν νὰ εἶνε τόσον θλιβερόν διὰ τοὺς ἄλλους;

Ἐγὼ οὔτε νὰ κλαύσω οὔτε νὰ γελάσω ἔχουσα διάθε-σιν, ἡμην συγχρόνως τεταραγμένη, ὑπερήφανος, ταπεινὴ, εὐτυχὴς, ἀνήσυχος. Ἠσθανόμην ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀλή-θειαν χάος.

Ἄρ' οὐ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἡ μητέρα

ἐστάθη πνευστιῶσα ἔλαβε μὲ τὰς δύο τῆς χειρὸς τὴν κε-φαλὴν μου καὶ μ' ἐρίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἔπειτα ἐφώναξε : Κετίνι ! . . . Δὲν μὲ συνεκίνησε πολὺ ἡ κραυ-γὴ ἐκείνη διότι εἰζεύρω ὅτι ἀφ' ὅτου ἡ μητέρα ἐπάχυνε ἀναβαίνει μὲ δυσκολίαν τὰς κλίμακας· ἐσκέρθη λοιπὸν ὅτι ἐστάθη ἐκεῖ ἐξαφνα μόνον καὶ μόνον διότι ἤθελε ν' ἀναπνεύσῃ, χωρὶς νὰ φανῇ, καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου : Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα τοῦ κινδύνου . . . Ἐνόουν ἐν τούτοις ὅτι ὑπῆρχεν εἰς κίνδυνος, ἀπειλητικός, κεκρυμ-μένος, μέλλων νὰ ἐπισκῆψῃ ἐπ' ἐμοῦ . . .

Εἰσῆλθομεν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· ἦτο χαριέστα-τος, δροσερώτατος φιλαρεσκώτατος διακεκοσμημένος. Ἡ κλίνη πρὸ πάντων ἦτο θαῦμα κομψότητος, ἀλλὰ ἡ ἀλή-θεια εἶνε ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ παρετήρησα. Κατ' ἀρχὰς μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐμβόηκα εἰς σοβαρόν τι μέρος.

— Ἴδου τὸ δωμάτιόν σου, κόρη μου, μοῦ εἶπεν ἡ μη-τέρα· ἀλλὰ, ἔλα πρῶτα ἐδῶ καὶ κάθησε πλησίον μου, ἀγάπη μου.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ αἱ δύο ἐλύθη-μεν εἰς δάκρυα.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε :

— Τὸ φίλημα τὸ ὁποῖον μοῦ δίδεις τώρα εἶνε τὸ τε-λευταῖον τὸ ὁποῖον μοῦ δίδεις ὡς κόρη . . . Ὁ σύζυγός σου . . . ὁ Λεωνίδας . . .

Ἐλαφρὰν ἀναφρικίσαν ἡσθάνθην ἅμα ἤκουσα τὸ ὄνομα

— Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται, Σοφία, αὐτὸ τὸ βαγόνι, ἔτσι καθὼς εἵμεθα μόνοι; Σὰν ἐρημιὰ, αἶ;

— Οὐφ, κέφι ἔχεις.

— Μὰ ἔχει γούστο νὰ ἦνε κάνεις ἔτσι στὴν ἐλευθερία του.

— Ναί· τόρα σοῦ κατέβησαν ὅλαις ἢ μεγάλαις ιδέαις. Φρρρούρρ. Μπάμ μπούμ. Σφρσσ. Τράκ, τρίκ, τρούκ. Μπίμ, Σσσμμούμ, Κλάου, Σσςσ, Πρρουουμπουμ, Μπίμ, μπάμ, μπίμ, Στράου, Πρίτσ.

— Σῶσε, Παναγία, κραυγάζει ἡ γυνή.

— Διάολε, πάει ἡ Ἀθήνα ἀναβοᾷ ὁ σύζυγος.

* *

Δευτέρα σκηνή.

Ἐν τινι παρὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς οἰκίᾳ δύο ἀδελφαὶ ξαλαζούν ἐκ τοῦ Ἀρχοτοχωριάτου τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιστρέφουσαι, τὰς ἐντυπώσεις των ἀνταλλάσσουσαι.

Ἡ μία εὐγάζε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συνδιαλέξεως τὰ στιβάχλια τῆς, καὶ ἡ ἄλλη τὸν κορσέ τῆς, ἦσαν δὲ καὶ αἱ δύο μὲ τὰ μισορόρια.

Ἡ μεγαλειτέρα ἔλεγε πρὸς τὴν μικροτέραν:

— Φυθερὸ πράγμα, ἀδελφή, ἐκεῖνος μὲ τὰ γυαλάκια ποῦ ἦτο στὸ πλαῖ μου δὲν μ' ἄφησε σὲ ἡσυχία. Εἶχε ἓνα θράσος, μία ἀνικidia καὶ βρωμολογοῦσε καὶ μπύρες. Ἀπὸ τὸ πάτησε πάτησε τὸ πόδι μου μαῦδγαλε δυὸ κουμπιὰ τοῦ στιβάχλιου μου. Μοῦ ἤλθε κάμποσες φοραὶς νὰ τοῦ ἀστράψω μία. Ἀλλὰ... ἐσκέφθην.

— Τάχα, τόρα καὶ σὺ μοῦ καμώνεσαι. Ἐλα, ἄφησέ τα αὐτὰ, ἀπήνητησεν ἡ μικρὰ, καὶ ξερενόμαστε. Ἐμένα θὰ μού τὰ πῆς.

— Αἶ, καὶ τί τάχα μοῦ εἶδες;

— Ἐλα ντὲ τόρα, νὰ τὰ λέμε θέλης; Δηλαδή... δὲν εἶδα γῶ, ποῦ ἀντὶ νὰ ἔχης τὴ βεντάχικ σου ἀνοιχτή, ποῦ εἶχες τὸ χέρι σου κάτω καίσοῦ τὸ βαστοῦσε. Σετεμάς;

Σμουμάου. Φρρρρ. Τρρρ. Βορμπάμ. Τσίτσ. Πλάου. Βββςς Ρίμ, πάμ, φσσ, στρίτ, τσουμ, Βρρρμπουμμ.

— Μάνα μου, βοᾷ ἡ μία καὶ πετιέται ἔξω χωρὶς κορσέ καὶ μὲ τὸ νυκτικὸ τῆς ξετραχηλισμένο πούκάμισο.

— Μπαμπά μου, ἀνκραυγάζει ἡ ἄλλη τρέχουσα στὴ σκάλα μὲ ἓνα παπῦτσι.

* *

Ἄλλη σκηνή.

Τὸ ἀνδρόγυνον κοιμάται Ὁ ἄνδρας ἀφοῦ πῆρε τὸν πρῶτον ὕπνον εἶχε μισοξυπνίσει, καὶ ἐστριφογύριζε στὸ κρεβάτι, ἐπὶ τέλους ἔχασε τὸν ὕπνον του, καὶ βαρυνόμενος νὰ κάθεται ἐξυπνος μόνος ἀρχίζει νὰ μουρμουρίζει.

— Εἶπα νὰ διώξῃ ἡ Μαρία τὰ κουνούπια. Ναί. Εἶπα νὰ ξετινάξουν τὰ σεντόνια γιὰ τοὺς ψύλλους. Ναί. Εἶπα νὰ ξεκοριάσῃ τὸ κρεβάτι. Ναί. Κουβέντιζε μοναχός σου. Κάμμιὰ ὥρα θὰ μὰς φᾶν ζωντανούς. Κοιμήσου, ἀν μπορῆς τόρα σὺ. Ἀκόμῃ ὡς καὶ ἡ μύγαις αὐταῖς φωνάζουν. Μόνον τὰ βαθράκια τοῦ Ἰλισσοῦ λείπουν, γιὰ νὰ γίνη τὸ σπῖτι μας θηριοτροφεῖο σωστό. Ἐχεις καὶ κείνα τὰ βρωμόσκυλα τῆς γειτονίας ποῦ δὲν σ' ἀφίνουν νὰ κλείσῃς μάτι. Γίνεσαι μπόγιας ἢ δὲν γίνεσαι;

— Τί εἶνε, ἄνδρα, ἐρωτᾷ ἀφρημένη ἡ σύζυγος στρέφουσα τὸ πλευρό τῆς καὶ μόλις ἐξυπνώσα, σὺ μίλησες;

— Τί εἶνε; Εἶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν ξέρεις, εἶναι ἀποπληξία νὰ τὸν πιάσῃ κἀνέναν.

— Ἐχει πάλι ὄρεξι, τέτοια ὥρα; Κοιμήσου.

— Ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ; Μὰ θὰ μὲ πέρνης γιὰ πολὺ ζῶον.

— Οὐ καὶ σὺ, τί μουρμουριάρης ποῦ εἶσαι. Ἐτσι μοῦ τὰκάμης πάντοτε, ὅταν θέλῃς νὰ μὲ ξυπνήσῃς. Σὲ ξέρω δᾷ.

Χρρρρ, Τρίκ, τράκ, τρούκ, ζζζ, φρρρμπάμ, μπούμ, τράκ, τράκ, τρρρ, Μπούμμμ.

ἐκεῖνο· ἔμεινα δὲ ῥεμβή μὴ ἀκούουσα τίποτε ἐξ ὧν μοῦ ἔλεγε καὶ αἰσθανομένη παραδοξὸν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν μὴ δυναμένη νὰ ἐκδηλώσῃ ἄλλως ὤρμησα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας.

Φαίνεται ὅτι τὴν ἐστενοχώρησα πολὺ διότι μὲ ἀπεμάκρυνεν ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ ψιθυρίζουσα:

— ὦ! μὴ μὲ σφίγγῃς τόσο!

Ἐσκούπισε τὴν μύτην τῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὲ τὸ μικρὸν ἐκ βατίστας μανδύλι τῆς καὶ χαμογελῶσα μοῦ εἶπε:

— Τόρα ἀφ' οὗ σὲ εἶπα ὅσα μοῦ ἐπέβαλεν ἡ συνείδησίς μου νὰ σοῦ εἰπῶ (κ' ἐγὼ δὲν ἤκουσα λέξι!) μοῦ φαίνεται νὰ ἐλαφρώθηκα. Κόρη μου, ὁ σύζυγός σου εἶνε εὐγενέστατος. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καὶ δέχου χωρὶς ἀντίστασιν ὅ,τι προέρχεται ἀπ' αὐτόν. Τόρα πλέον εἶσαι σύζυγος καὶ ὡς σύζυγος θὰ δοκιμάσῃς... ἀπὸ σήμερον... θὰ δοκιμάσῃς... (ἡ μαμὰ ἐβῆξε ἐπὶ στιγμὴν, καὶ κατέστειλε ἓνα λυγμόν· ἐνόησα ὅτι ἐζήτηι νὰ εὕρῃ ἐκφρασίαν τινά)... θὰ δοκιμάσῃς ἐκπλήξεις... ὁδυνηρὰς ἴσως κατ' ἀρχάς, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε αἱ θελκτικώτεραι ἀναμνήσεις τοῦ βίου σου... Κ' ἐγὼ ὑπῆρξα νεόνυμφος ὅπως σὺ τώρα, καὶ ἐνθυμούμαι ὅτι τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου προξενεῖ ῥίγος... καὶ... ὁμῶς...

Ἡ μητέρα μ' ἐφίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπειτα προσέθηκε:

— Ἐλα τόρα νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου.

Ἡσθανόμην ἀπερίγραπτον τινα δυσθυμίαν· εἰς ἐκάστην καρφίτσα πίπτουσαν, εἰς ἐκάστην ταινίαν λυομένην ἢ ταραχὴ μου ἐπετείνετο.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐσκεπτόμην, παρετήρησαν ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὴν αἴθουσαν· καὶ λέγουν: Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ νύμφη; καὶ χαμογελοῦν... Καὶ ὁ Λεωνίδας ἀνησυχεῖ. Τί κάμνει; τί συλλογίζεται; ποῦ εἶνε;

— Ἐδοκίμασες τὸν μπονέ σου; Κατίνα μου, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει μοῦ φαίνεται μικρός, ὡμορφοκεντημένος... μαγεῖα!

Καὶ τὸν παρετήρησε πανταχόθεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν. Ἦτον ἡ θεία μου, ἡ νουνά μου καὶ ἄλλαι συγγενεῖς. Ὁλων ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ πρόσωπόν των ἐξέφραζε περιέργειαν, πονηριαν.

— ὦ! εἶσαι ἄγγελος! μοῦ εἶπεν ἡ νουνά μου προσκολώσσα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸ σύνθηρές τῆς ὑγρὸν φίλημα.

— Εἶσαι πολὺ ὠχρὰ, μικροῦλά μου, μοῦ εἶπεν ἡ θεία μου, μὴν τρέμῃς δᾷ τόσο. Δὲν ἔβαλες λοιπὸν κάπου καμμιὰ φιάλη κολῶνια, ἀδελφή μου; προσέθηκε χαμηλότερα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα μου, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχαν ξαναέλθει τὰ δάκρυα.

— Ναί, βάλε τὴν κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο, εἶπεν ἡ

Πετιέται με τὸ σῶθρακο ὁ σύζυγος, τρυλιζών:

— Μωρὲ, ἐδὼ χαλὰ ὁ κόσμος καὶ ἡμεῖς δὲν πῆραμε χαμπέρι. Τὴ κουμποῦρά μου.

— Στάσου, ποῦ θὰ πᾶς με τέτοιο χάλι, βοᾶ ἡ σύζυγος, κηδομένη τῆς ἐκθέσεως τοῦ σωθρακοφόρου συζύγου τῆς, σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τὴν νυχτικιά του.

— Ἀφῆσέ με, σοῦ λέγω. Καὶ εἶνε μεγάλο τὸ κακό. Καὶ τῆς ξεφεύγει τῶν χειρῶν τρέχων ἔξω.

* *

Ἄλλη σκηνὴ μεταξὺ δύο φίλων συνοίκων.

Ὁ εἰς ἐξκλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης λέγει πρὸς τὸν ἕτερον ἀναγινώσκοντα τὸν *Αἰῶνα* καθ' ἑαυτὸν.

— Ἐχει κένενα νέον περὶ τοῦ Ἀραμπῆ;

— Νὰ, τὰ δικὰ μας τὰ παστρικά τσανάκια ἐρρίχθηκαν στὰ πλιάτσκα.

— Ἐτσι αἱ; Καὶ οἱ ναῦταί μας τί ἔκκμαν;

— Αὐτοὶ φανήκαν ἄλλοι φελάχοι. Σκοτώσαν τόσους φελάχους

— Ἐτσι αἱ; Καλὰ νὰ τοὺς κάμουν τοὺς κερατάδες.

Ἐχει κένενα ἄρθρο κύριον, ἀπὸ κεῖνα τὰ μικρά του τὰ πεντάσπηλα; Διαβάσέ τὸ μου, καὶ μένε, νὰ με πᾶρῃ ὁ ὕπνος. . . Καὶ πῶς σοῦ φάνηκε ἐκεῖνη ἡ χονδρὴ ποῦ ἦτανε κολλητὰ μου στὸ τραμβάζι;

— Τάκος; χειμωνιάτικος ὅμως.

— Δηλαδή, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἀδελφὲ, αὐταῖς ἡ χονδραῖς γυναῖκες γιὰ τὸ καλοκάρι. . . εἶνε. . . ἔτσι. . . πῶς νὰ στὸ πῶ. . . Δηλαδή ἐμένα δὲν μοῦ ἄρέσουν. . . Ἐμπέριδεψε.

— Τῆς αὐτῆς γνώμεως εἶμαι καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ κἄμμία φορὰ συμβαίνει νὰ ἦμαι καὶ τῆς ἐναντίας.

— Καὶ ἡ Λασχὴ πῶς σοῦ φάνη;

— Κελλίτερὰ μοῦ ἄρεσε ἡ ἄλλη ἡ Πυγμαλίονα με τὸ κοντὸ πενταλονάκι. . . Δὲν σοῦ λέγω, ἡ Γαλάτεια

ἔχει κατὶ γουργουρισμοὺς στὸ τραγοῦδί της, σὰν πουλιῶ φωνή, ἀλλὰ ἡ Πυγμαλίονα σοῦχε κατὶ γάμπαις. . . Ποδάρι ἢ-ο κεῖνο ἢ. . .

Φρρρρ, στάγγ, μπᾶμ, φζζζ, τρούγκ, φσσς, σμπίμ, σμπᾶμ, σρρρ, μπούμ.

— Μωρὲ πῆρε φόκο ἡ Ἀθήνα. Ὁξω.

— Ὁξω.

* *

Ἐκεῖ, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς πόλεως, πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν μικρᾷ ἀκανονίστῳ πλατείᾳ ἀπὸ τῆς δευτέρας ὄρας τοῦ μεσονυκτίου συρρέουσιν ὅλοι οἱ κηπουροὶ τῶν πέριξ τῶν Ἀθηνῶν κήπων, ὅπως πωλήσωσι τὰ προϊόντα αὐτῶν εἰς τοὺς τῶν Ἀθηνῶν μαγαζίδες.

Ἡ νυκτερινὴ αὕτη ἀγορὰ ἔχει τι τὸ ρωμαντικόν. Κάρα πληρὴ ὀσπρίων, ὄνοι φορτωμένοι, ἵπποι, ἐδὼ σωροὶ πατατῶν, ἐκεῖ ἀγγουριῶν, ἀλλαχοῦ ὄρη πεποنيῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο φύεται ἡ γῆ, ὅλα φύρδην μίγδην εὐρίσκοντα ἐκεῖ ἐκτεθειμένα.

Τὸ παζάρι εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν του.

Περιβολάρης.—Αἱ, πόσα θὰ μοῦ δώσης τὸ γάδαρο με τ' ἀγγούρια; Νὰ μὴ μοῦ γυρεύης πάλι τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου.

Μιράνης.—Τὸ τροφαντὸ πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀξία του.

Περιβολάρης.—Καλὰ; πᾶμε νὰ πάρωμε ἕνα ὀρεκτικὸ καὶ τὰ λέμε

Ἄλλος πρὸς ἄλλον.—Τὴν πατάτα πόσο; Εἶνε μικρὴ ἡ μεγάλη;

Περιβολάρης.—Καὶ μεγάλη καὶ χονδρὴ. Θέλεις νὰ κάνωμε πρᾶξ; Ἐχὼ πρᾶγμα καλὸ, πᾶμε νὰ σοῦ τὸ δείξω.

Τρίτος.—Ἐρερες, πατριώτη, καλὴ ντομάτα;

Περιβολάρης.—Ἀγγουρὴ καὶ στρογγυλή.

Μιράνης.—Καὶ ὡς πόσο τὸ γομάρι;

Μπούμμμμ, Φρρρρ.

νουνά μου. Τὸ πιτσουνάκι μου! θαρρῶ πῶς εἶμαι ἐγὼ εἰς τὴν θέσι του. . .

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας αἱ κυρίαι περετήρησαν ἀλλήλας καὶ ἐξεκαρδίσθησαν. Δὲν ἔχετε ἰδέναι ποῖαν ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροξένει ἡ ἀδιάκριτος ἐκεῖνη εὐθυμία.

Ἀπεφάσισαν νὰ με ἐκδύσουν ἐκεῖνα. Καὶ ἐμπέριδευον ταῖς δαντέλαις με τὰ κομδία, καὶ ἐγέλων.

— Τί μπράτσα! τί ὦμοι! Δὲν τὸν κακοτυχίζω τὸν ἀνδρουλάκη της.

— Κ' ἐγὼ δὲν τὴν κακοτυχίζω εἶπεν ἡ θεία μου. Μὴ κοκκινίζης δὲ, Κατίνα μου! ὁ Λεωνίδας της εἶνε ἕνας εὐμορφονιὸς ποῦ νὰ τὸν πιῇ μες στὸ ποτήρι.

Ἀφ' οὗ ἐξεδύθην εἰσῆλθον εἰς μικρὸν κομμωτήριον ὅπως συμπληρώσω τὴν νυκτερινὴν μου ἐνδυμασίαν. Ἐπὶ τοῦ μαρμαρόρου τῆς τραπέζης εὗρον πέντε ἐξ φιαλίδια περιεζωσμένα με ταινίας ῥοδινᾶς, λευκᾶς καὶ κυανᾶς. ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε φροντίσει ἡ θεία μου. Ἡσθάνθη ὅτι τὸ αἷμα ἀνέβαινε εἰς τὴν κεφαλὴν μου. τὰ ὦτα μου ἐδόμουν φρικωδῶς. Τόρα ὅτε κρίνω ψυχρῶς τὰς τότε ἐντύψεις μου, ἐννοῶ ὅτι τὸ κατέχον με αἶσθημα ἦτον ὁ θυμός. Ἡθελον νὰ ἦμην εἰς τὴν σκοτεινότεραν καὶ ἀγριότεραν γωνίαν τῶν δασῶν τῆς Ἀμερικῆς, τόσον με ἐσκινδάλιζε ἡ περιέργος ἐκεῖνη τρυφερότης τῶν περὶ ἐμέ. Ἡθελον μίαν στιγμὴν σιγῆς, ἡσυχίας, μονώσεως. Ἡθελον νὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον με τὸν ἑαυτόν μου, νὰ ἶδω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας, ἤκουον τὰς τέσσαρας ἐκεῖνας κυρίας ὁμιλοῦσας χαμηλῶς, καὶ καταστελλοῦσας τοὺς γέλωτάς των. ποτὲ δὲν τὰς εἶχον ἰδεῖν τόσον εὐθύμους. Ἐλαβὰ τὴν ἀπόφασίν μου, διήλθον διὰ μέσου τοῦ δωματίου καὶ ὤρμησα εἰς τὴν κλίνην μου. . . εἰς τὴν κλίνην! Δὲν ἐβράδυνα νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρά μου κοριτσιάτικη κλίνη. Αὐτὴ ἦτον πελωρία καὶ ἐδίστασα ἐπὶ στιγμὴν μὴ γνωρίζουσα πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθυνθῶ. Ἡσθάνομην ἄλλως τε συναίσθημά τι φυσικὸν πληρὴς γλυκύτητος. Ἡ κλίνη αὕτη ἦτο γλιάρὰ καὶ δὲν εἰξέυρω ποῖαν εὐωδίαν ἀπέπνεον τὰ μεταξωτὰ σκαπάσματα, ἡσθάνομην ὅτι ἐβυθίζομην εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν πτίλων. τὰ προσκέφαλα διπλάσια τῶν συνήθων καὶ περιεκοσμημένα με μακρὰ κεντήματα ὑπεθλίβοντο ὑπὸ τὴν κεφαλὴν μου, ἥτις παρεχώνετο ἐν τῇ μέσῳ. Ἀλλὰ ὅλα ταῦτα δὲν κατεπράυνον τὸν πυρετὸν τοῦ πνεύματός μου καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν (πῶς νὰ τολμῶ νὰ σᾶς τὸ εἶπω;) τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς καρδίας μου. Ναί, ἐν μέσῳ τῆς συμπλοκῆς ταύτης τῶν συγκινήσεων, διέκρινον ἀνεξήγητόν τινα ἐπιθυμίαν, ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὠρθούτο καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ ὕψος καὶ μοὶ προσεμειδία. ἀλλ' ἐφοβόμην, καὶ τὸ φάντασμα τοῦτο θὰ ἦτο φρικαλέον, ἂν δὲν ἀνεγνώριζον συγχευμένως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ βλέμμα τοῦ Λεωνίδα καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ ξανθὸν καὶ λεπτὸν ἐκεῖνο μουστακάκι τὸ ὅποιον τὸσάκις ἐπίασα εἰς τὸ ὄνειρόν μου. Ἦτο ἐφιάλ-

Μέγα ἡφαίστιον ἐξερράγη ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς. Φλόγες καὶ καπνὸς πληροῦσι τὸν αἰθέρα, ὃν κεραυνοὶ πολύχροοι διασχίζουσι μετὰ πατάγου, ὡς χιλιάδες πύρινοι ὄφεις. Τὰ ζῶα καταπλαγέντα τρέπονται εἰς φυγὴν, κάρρα ἀνατρέπονται, οἱ γαῖδαροι μετὰ ὀγκηθμῶν κλωτσοῦν καὶ ῥίπτουν τὰ κοφίνια τῶν, πληροῦται ἡ γῆ παντὸς εἶδους λαχανικῶν, τρέχουν οἱ ἄνθρωποι κατὰ πληκτοί, ἐν φωναῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς, ἐνῶ οἱ ἐν τῇ πόλει πολῖται ἐξορμῶσιν ἡμίγυμοι· ὁ στρατὸς τίθεται ἐπὶ ποδῶν καὶ οἱ κώδωνες ἡχοῦσι μετὰ τῶν σαλπείγων πυρκαϊάν. Τὸ ἡφαίστιον ἐξερράγη μετὰ βρόμου, καπνοῦ, φλογῶν καὶ κεραυνῶν δις ἔτι. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ ποικαμισοφόρου καταφθάνει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς, ὅπου εἶχον παραταχθῆ ἡμίγυμοι ἐκ τοῦ Γκαζ ἐξορμήσασαι πᾶσαι αἱ ἱερόδουλοι τῆς πανδῆμου Ἀρροδίτης.

— Ἐξερράγη τὸ γκαζ. Σῶσον, κύριε, τὸν λαόν σου. Πᾶσι ὅλη ἡ πόλις Ἦσαν αἱ μόναι φωναὶ τοῦ ἡκούοντο. Ἐν γένει τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος παρίστα θέαμα Ἀλεξανδρινοῦ πανολέθρου.

* *

Ὁ ποντικὸς ὁ βαρβάτος ἐξελθὼν τῆς τρύπας τοῦ ἤρχισε διερευνῶν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δαλίπῃ. Πάντα τὰ ἐν αὐτῷ τοῦ ἐφαίνοντο παραξένα, πρωτοφανῆ, κατὰ στρογγυλὰ πράγματα καὶ ἄλλα μακρὰ σὰν λουκάνικα καὶ πάντα μὴ φαγόσιμα. Εὐρίσκετο εἰς ἐργοστάσιον πυροτεχνημάτων. Ἦρχισε νὰ ροκανίζῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν, ὅπως λάβῃ γινῶσιν τοῦ περιεχομένου. Εἰς τὸ ροκανίσμα ἀνάπτει καὶ διὰ μιᾶς ἀνατινάσσονται μετὰ φοβεροῦ πατάγου χιλιάδες πυροτεχνημάτων εἰς τὸν οὐρανόν, διαταράζοντα διὰ τοῦ τρομεροῦ κρότου τῶν ὅλας τὰς Ἀθήνας. Ὁ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαλίπῃ τοῦ πυροτεχνουργοῦ εἰσβλὼν κατακτητῆς ποντικὸς ἐπεσεν οἰκτρὴν θύμα, παρανά-

λωμα γενόμενος τῶν φλογῶν, ἀφοῦ ὡς ἄλλος Ἀραμπῆς ἔφερεν εἰς ἀναστάτωσιν τὰς Ἀθήνας, κλαίουσι δὲ τὴν μνήμην αὐτοῦ οἱ περιβολορομανάβιδες, τῶν ὁποίων ποδοπατηθὲν κατεστράφη τόσο πρᾶγμα. Καὶ ἦσαν τὴν ἐπιούσαν ἔρημα τὰ μανάδικα ὡς σημεῖον πένθους μέχρι μεσημβρίας.

Παλῆάνθρωπος.

ΕΞ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α΄.

Ἐν Βασιλείᾳ, τῇ 29 Ἰουνίου 1882.

I

Ἦτο ἡ πρώτη θερινὴ ἐσπέρα τοῦ Ἰουνίου. Ὁ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας ὑπὸ σκοτεινῶν νεφελῶν κεκαλυμμένος οὐρανὸς ἤρχισε πάλιν δεικνύων τὸ γλυκὺ χρῶμα τοῦ καὶ μαλακὴν τερπνὴν αὖρα ἐκαθάριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν τελευταίων μελανῶν κηλίδων. Πυκνὴ ὁμίχλη ἀνῆρχετο δρομαίως ἀπὸ τῶν δασυφύλλων κορυφῶν τοῦ Ἰούρα, οὐ αἱ τελευταῖαι προβολαὶ μέχρι τῆς πόλεως κατέρχονται, μαγευτικὴν σειρὰν λόφων συνδένδρων ἀποτελοῦσαι, καὶ ἡ φύσις ἀνέθαλλε πάλιν ἀκμαία καὶ ζωηρά. Ἰσάμην ἀκίνητος πρὸ τοῦ παραθύρου μου, ἐπὶ τοῦ προσώπου εὐχαρίστως δεχόμενος τὰς τελευταίας τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτῖνας, διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν πλατάνων καὶ καστανεῶν διηκούσας καὶ τὴν σκιερὰν ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ τῶν δένδρων κλάδους ἀποτελομένην στοὰν δι' ὠραιοτάτων χρωμάτων κατακοσμοῦσας.

της βασανίζων με διὰ τῆς γλυκύτητός του, καὶ τὸν ἀπεδίωκον δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων ἐκ φόβου μὴ με μεθύσῃ.

Τέλος πάντων αἱ κυρίαὶ ἐτηκώθησαν καὶ ἀφ' οὗ ἔρριψαν ἐν βλέμμα τριγύρω εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπως βεβαιωθῶσιν ὅτι τίποτε δὲν ἔλειπε, ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίνην.

— Καλὴ νύκτα, Κατίνα μου, εἶπεν ἡ μητέρα κύψασα πρὸς ἐμέ.

Με ἐρίλησε, ἔφερε τὸ μανδύλι της, τὸ ὁποῖον ἔγεινε σὰν στούπωμα, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξῆλθε μεθ' ὀρμῆς.

— Καλὴ νύκτα, μοῦ εἶπε καὶ ἡ θεία μου· καὶ εἶτα χαμηλοφώνως: Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ αἶ; Ἡ πονηρὴ! δὲν ἀποκρίνεται... Αἱ λοιπὸν ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾷς τόσο πολὺ μὴν τοῦ τὸ πῆς, τᾶκουσες; Ἀλλὰ οὐ νυστάξεις. Καληνύκτα, πουλάκι μου. Καὶ ἀνεχώρησε χαμογελῶσα.

Τέλος πάντων ἤμην μόνη. Ἐτεινον τὸ οὖς μου. Αἱ θύραι ἐκλείοντο· ἡκούετο τὸ κυλινδρῆμα τῶν ἀμαξῶν ἐν τῇ ὁδῷ, ἡ φλέξ δύο κηρίων ἐπὶ τῆς ἐστίας τεθειμένων ὑπέτρεμεν ἐν σιγῇ καὶ ἀντηνακλᾶτο ἐν τῷ κατόπτρῳ. Ἡ τελεία αὕτη μόνωσις μετὰ τοσοῦτον θόρυβον, καὶ ἴσως ἄλλη τις αἰτία, ἦν δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμολογήσω πρὸς ἐμαυτήν, τοσοῦτον μ' ἐτάραξαν, ὥστε ἤρχισα νὰ τρέμω ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐχώθην εἰς τὴν κλίνην, καὶ κατέφυγον πλησίον τοῦ τοίχου, σφιγτὰ περιτετυλιγμένη ἐν τῷ ἐφαπλώματι. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁ τοίχος οὗτος με

ὑπερήσπιζε... τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Προσεπάθησα νὰ ἀνκλοπισθῶ τὴν τελετὴν τῆς πρωῆς, τὸ γεῦμα, τὸν χορόν· ἔλεγα, κλείουσα τοὺς γρόνθους μου διὰ νὰ συγκεντρώσω τὴν προτοχὴν μου: Τί φοροῦσε ἡ Μαρία; — Ἐφοροῦσε... ἐφοροῦσε... φοροῦσε... ῥοῦσε... σέ... ἐπικνελάμβανα τὴν λέξιν δυνατὰ ὅπως τῆς δώσω περισσοτέραν ἰσχὺν καὶ ἐπιβέβηκα τὸ πνεῦμά μου νὰ ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμνα μοὶ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποδιώξω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου μίαν σκέψιν ἥτις κατεῖχε δέσμιον τὸ πνεῦμά μου.

— Θὰ ἔλθῃ; τί κάμνεις; ποῦ εἶνε; ἴσως ἀναβαίνει τὴν σκάλα. Πῶς θὰ τὸν ὑποδεχθῶ;

Τὸν ἡγάπων ὦ! ἐξ ὅλης καρδίας, εἰμπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω τώρα, καὶ τὸν ἡγάπων ἐκ βάθους, ἐκ βαθυτάτων! Ὅπως τὸν ἀναπολήσω κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς καρδίας μου, ἔσυρον τὸν σῦρτην ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ ἐχωνόμην εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Ἐκεῖ εἰς τὴν κρύπτην μου ἡσθονόμην ἐμαυτὴν ἔτοιμον διὰ πολλὰς θωπείας, ἐλογάριαζα κατὰ ἑκατοντάδας τὰ ἡχηρὰ φιλάκια τὰ ὁποῖα ἐδοκίμαζα ἡ ἰδία ἐπὶ τῶν ἰδίων μου βραχιόνων, καὶ τὰ ὁποῖα μοῦ ἐφαίνοντο πολὺ γλυκὰ ἂν τὰ ἐλάμβανον· εἶχον πολλὰ πράγματα νὰ τοῦ εἰπῶ, εἶχα νὰ τοῦ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ κλειδιά τῆς καρδίας μου... Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρισκον τὸ θάρρος νὰ τὰ κάμω ὅλα αὐτά; Θεέ μου! Τί δυστυχὴς τοῦ ἤμην εἰς τὴν γωνίαν μου ἐκείνην!